

BAB-I ESRAR

Ahmet Ümit 1960'ta Gaziantep'te doğdu. Marmara Üniversitesi Kamu Yönetimi Bölümü'nü bitirdi. 1985-1986 yıllarında, Moskova'da Sosyal Bilimler Akademisi'nde siyaset eğitimi gördü. İlk kitabı 1989'da yayımlanan *Sokağın Zulası* adlı şiir kitabıdır. 1992'de ilk öykü kitabı *Çıplak Ayaklı Gece* yayımlandı. Bunu 1994'te *Bir Ses Böler Geceyi*, 1999'da *Agatba'nın Anabtarı*, 2002'de *Şeytan Ayrıntıda Gizlidir* adlı polisiye öykü kitapları izledi. 1995'te hem çocuklara hem de büyüklere yönelik *Masal Masal İçinde* ve 2008'de yayımlanan *Olmayan Ülke* ile farklı bir tarz denedi. 1996'da yazdığı ilk roman *Sis ve Gece*, polisiye edebiyatta bir başyapıt olarak değerlendirildi. Bu romanın ardından 1998'de *Kar Kokusu*, 2000'de *Patasana*, 2002'de *Kukla* yayımlandı. Bu kitapları, *Ninatta'nın Bileziği*, *İnsan Rubunun Haritası*, *Aşk Köpekliktir*, *Beyoğlu Rapsodisi*, *Kavim*, *Bab-ı Estrar*, *İstanbul Hatırası*, *Sultan Öldürmek*, *Beyoğlu'nun En Güzel Abisi*, *Elveda Güzel Vatanım*, *Kırlangıç Çığlığı* ve *Aşkımız Eski Bir Roman* adlı kitapları izledi. Ahmet Ümit'in İsmail Gülgeç'le *Başkomser Nevzat Çiçekçinin Ölümü* ve *Başkomser Nevzat Tapınak Fabişeleri*, Aptülrika (Abdülkadir Elçioğlu) ile *Başkomser Nevzat Davulcu Davut'u Kim Öldürdü* ve Bartu Bölükbaşı'yla hazırladıkları *Elveda Güzel Vatanım* adlı çizgi romanları yayımlanmıştır. Eserleri 27 farklı dilde yayımlanan yazar uluslararası bir okur kitlesine ulaşmıştır.

Ahmet Ümit sosyal medya hesapları:

www.twitter.com/baskomsernevezat

www.instagram.com/baskomsernevezat

www.facebook.com/yazarahmetumit

www.youtube.com/ahmetumityazar

Ahmet Ümit'in
YKY'deki kitapları:

- Aşkımız Eski Bir Roman (2019)
Kırlangıç Çılgılığı (2019)
Sokağın Zulası (2019)
Masal Masal İçinde (2019)
Kavim (2019)
İstanbul Hatırası (2019)
Sis ve Gece (2019)
Patasana (2019)
Bab-1 Esrar (2019)

AHMET ÜMİT

Bab-1 Esrar

Roman

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 5472
Edebiyat - 1561

Bab-ı Esrar / Ahmet Ümit

Kitap editörü: **Kerem Oğuz Evrandır**
Düzeltili: **Devrim Çakır**

Kapak tasarımı: **Davut Yücel**
Grafik uygulama: **İlknur Efe**

Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi
A Blok Kat: 2 34310 Haramidere / İstanbul
Telefon: (0 212) 412 17 00
Sertifika No: 44452

1. baskı: Doğan Kitap, 2008
YKY'de 1. baskı: İstanbul, Ekim 2019
ISBN 978-975-08-4596-3

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2019
Sertifika No: 44719

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
[facebook.com/YapıKrediKulturSanatYayincilik](https://www.facebook.com/YapıKrediKulturSanatYayincilik)
twitter.com/YKYHaber
[instagram.com/yapikrediyayinlari](https://www.instagram.com/yapikrediyayinlari)

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

Sevgili büyüklerim **Zeynep Başaran** ile
Mehmet Ali Başaran'a en derin saygılarımla...

Bab-ı Esrar'ı yazarken Londra hakkında bilgilenmemi sağlayan Süheyla Uçum Morrissey ile Jasper Edwin Morrissey'e, Konya'yı tanımamda eşsiz katkıları olan Bülent Yıldız ile Celaleddin Kara'ya, bir Türk'le birlikte yaşamak hakkında değerli anekdotlar anlatan Elke Dixon'a, yaşayan Mevleviliği kavramamda değerli yardımları olan M. Sait Çörekçioğlu Amca'ya ve Oktay Okukçu'ya, sigortacılık konusundaki önemli ayrıntıları sunan Oğuz Atabek'e, neredeyse bütün kitaplarımda olduğu gibi bu romanda da her türlü eleştirel önerilerini benden esirgemeyen Figen Bitirim'e, Anna Maria Arslanoğlu'na, Kemal Koçak'a, Erhan Çekiç'e, Özlem Çekiç'e, Erdinç Çekiç'e, Alihan Arda'ya, Gökçen Esra Boduroğlu'na, Burak Boduroğlu'na, Hasan Gümen'e, Ayhan Bozkurt'a, Hüseyin Özkılıç'a, Erikli Baba Kültür Derneği Cemevi'ne ve bu metni oluştururken benimle birlikte yurtiçi ve yurtdışı gezilerine katılan eşim Vildan Ümit ile kızım Gül Ümit Gürak'a, Gürkan Gürak'a ve Rüzgâr Gürak'a sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum. Bu insanların bana verdikleri karşılıksız destek olmasaydı bu kitap da olmazdı.

Dünya, rüya içinde rüyadır.

Hint atasözü

Taşta kan vardı, gökyüzünde dolunay, bahçede toprak kokusu. Ürkütücü bir serinlik içinde yüzüyordu ağaçlar. Kış güllerinin katmerlenme vaktiydi, nergislerin tazelenme demi. Yedi kişi girmişti bahçeye... Yedi öfkeli yürek, nefretin ele geçirdiği yedi akıl, yedi keskin bıçak. Yedi lanetli adam bahçenin sessizliğini yedi parçaya bölerek yürüdü kurbanlarının bulunduğu tahta kapıya...

Taşta kan vardı. Bahçede ürkütücü bir serinlik. Cina-yetin tek tanığı dolunaydı. Hiç şaşırmadan, ürpermeden, korkmadan bakıyordu uzun boylu kavak ağaçlarının ölü yapraklarının arasından. Yedi kişiden en genç olanı vurmuştu kapıya. En yaşlı olanı çağırmıştı içeridekini. Yedi kişinin yedisi birden saplammıştı bıçaklarını içeriden çıkana.

Taşta kan vardı, insanların yüreklerinde nefret, dolunayda derin bir sükûnet. Bir bebek ağlıyordu uzaklarda bir yerlerde, bir bebek kıpırdanıyordu evlerden birinde. Genç bir kız uyuyordu uzaklarda, genç bir kızın bedeni ağır ağır çürüyordu toprağın altında. Yedi kişiden en genç olanı saplarken bıçağı adama, kıpırdandı mezarda çürümekte olan genç kızın körpe bedeni. Bir gülümseme yayıldı ölümün bile örseleyemediği yüzüne. Yedi kişiden en genç olanı, saplarken bıçağı, bir oh çıktı genç kızın boğazında düğümlenip kalmış son nefesinden.

Taşta kan vardı, yedi bıçak, yedi yara açmıştı. Yedi kızıl fiskiye. Yedi kez sarsılmıştı adam, yedi kez sarsılmıştı bıçağı saplayan yedi kişi. Ama yerin altındaki kızın körpe bedeni kıpırdanıyordu artık. Genç kızın bedeni gibi yerin üstü de sessizdi şimdi. Sanki dünyanın son vaktiymişçesine canlı

cansız ne kadar mahlukat varsa susmuş, kıpırtısız kalmıştı. Taştaki kan kıpırtısızdı. Taştaki kanın içinde sönmekte olan dolunay kıpırtısızdı. Uzun boylu kavaklar, katmerlenen kış gülleri, tazelenen nergisler, toprak kokulu bahçe... Canlı cansız ne kadar mahlukat varsa hepsi susmuş, hepsi hapsolmuştu taştaki kanın içinde...

*... bozkırın içinden
bir şehir çıkıvermişti karşıma*

Uçağın inişe geçmesine sadece yarım saat kalmıştı ama bu bile gidermiyordu içimdeki huzursuzluğu. Çok iyi biliyordum ki, indiğim yerde de bırakmayacaktı bu karamsarlık yakamı. Keşke bu işi hiç kabul etmeseydim. Kendini yer yüzünün en iyi yöneticisi sanan Simon'ın işgüzarlığı işte. Yok Türkçe biliyormuşum da, yok Türkleri tanıyormuşum da... Dava da herkese verilemeyecek kadar önemliymiş. Üç milyon poundluk bir poliçe söz konusuymuş. Keşke hiç tanımasaydım Türkleri, keşke bu kente daha önce hiç gelmeseydim. Sıkıntıyla ofladım ama oflamanın puflamanın hiçbir yararı yoktu, olan olmuştu; bu da ötekiler gibi sadece bir işti. Altı ay önce gittiğim Rio gezisinden ne farkı vardı ki? Üstelik Brezilyalılar hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ama en azından bu ülkenin çok da yabancıysa değildim. Evet, artık kendimi işime vermeliydim. Bakışlarımı, dizlerimin üstünde duran bilgisayarımın ekranındaki sayılara çevirdim. Sayılar, hadi artık başla dercesine bana bakıyordu. Başladım; poliçe tutarına baktım, Yakut Otel yangını için ödenecek tazminatı hesaplamaya çalıştım ama ikinci işlemde sonra dikkatim dağıldı. Hayır olmuyordu, kafam karmakarışıkta, çalışmıyordum. Bilgisayarı kapattım. Çantama yerleştirdim. Çantayı koltuğun altına koymak için eğilirken birden

hatırladım. Böyle iki büklüm eğilerek, bebeğe zarar mı veriyordum acaba? Daha neler... İki aylık bile yok... Ona bebek bile denemez. Zaten Londra'ya döner dönmez kurtulacaktım ondan. Böyle düşünmeme rağmen ona zarar veririm kaygısıyla hızla doğruldum. Ansızın yanımdaki orta yaşlı kadının meraklı gözleriyle karşılaştım. Uçağa bindiğimizden beri konuşmak için can atıyordu. Nereden geliyormuşum, nereye gidiyormuşum, kimmişim? Ama ben onunla sohbet edecek halde değildim. Gülümsemedim bile, başımı çevirip, pencereden dışarıya baktım.

Hava açıldı; ufukta batmakta olan kıpkırmızı bir güneş, aşağıda incelmış bir bulut kümesinin binlerce metre altında koyu kahverengi bir toprak parçası uzanıyordu. Ağaçsız, ırmaksız, dümdüz, kocaman bir toprak. İlk kez otobüsle geçmiştim bu topraklardan. İlk kez babamla gelmiştim buralara. Yirmi beş yıl önce miydi, belki daha da fazla... O zamanlar Konya'ya uçak yoktu, Ankara'ya inmiştik. Sonra dört saatlik bir otobüs yolculuğu... Bir türlü bitmek bilmeyen bozkır. Ve uçsuz bucaksız bu kahverengi düzlüğün ortasında bir mucize; bembeyaz bir göl.

“Baba bu gölde balık var mı?” diye sormuştum.

Kara gözleriyle, bembeyaz göle baktıktan sonra yanıtlamıştı.

“Yok kızım, bu gölde hayat yok ama hayat için çok gerekli bir şey var: Tuz...”

Dokuz yaşında mıydım o sıralar, belki daha küçük. Annem yoktu yanımızda, sadece babam ile ben. Sıkılmıştım saatlerce uzanan dümdüz ovidan.

“Ne zaman varacağız baba?”

Babam gülümsemiş, sağ eliyle gözlerimi kapatmıştı. “İçinden on ikiye kadar say” demişti. Saymıştım; babam ellerini gözlerimin önünden çektiğinde yol bitmiş, bozkırın içinden bir şehir çıkıvermişti karşıma... Müthişti. Babama hayran hayran bakarak mırıldanmıştım:

“Sen büyücü müsün baba?”

Alnıma bir öpücük kondurmuştu.

“Sadece bu toprakların insanıyım, kızım.”

O zamanlar çok etkilemişti bu sözler beni ama sonra... Babam bizi terk edip gittikten sonra... Babamı hatırlayınca içimdeki huzursuzluk iyice arttı. Zayıf, orta boylu bir adamdı. Kısa, kumral saçlar, dar alnında uyumlu iki çizgi gibi duran kaşlarının altında üzüm karası iri gözler, kemerli, sivri bir burun ve yüzünü çevreleyen bakıra çalan kırçıl sakallar... Ve ince uzun yüzünden hiç eksik olmayan o müzmin keder. Keder çoğu insana yakışmaz ama babamın yüzüne tuhaf bir güzellik katardı. Annem bayılırdı bu kedere. “Kederin bu kadar yakıştığı başka bir adam görmedim” diye söylenerek dudaklarından öperdi onu. Babam utanırdı galiba, aslında tam hatırlamıyordum. Ama onun ince, solgun yüzünü ve kara gözlerindeki kederi hiçbir zaman unutamadım. Üstelik unutmayı çok istememe rağmen... Çünkü babam hiçbir açıklama yapmadan, hem de başka bir erkekle çıkıp gitmişti yaşamımızdan... Hayır, onu hatırlamak istemiyordum. Babamla ilgili anıları kovmak için bakışlarımı pencereden aldım, yeniden önüme döndüm ama yanımdaki kadının hâlâ beni izleyen meraklı gözlerini görünce canım sıkıldı. Bu defa pencereye dönmek yerine gözlerimi kapadım. Şimdi sadece jet motorlarının gürültüsünü duyuyordum. Bir de içimdeki şu endişe olmasa... Düşünmemeye çalıştım. Ne her an, her dakika karnımda büyümekte olan bebeği, ne babamı, ne de hiç istemediğim halde gitmek zorunda olduğum onun şehrini... Geçmişten, bugünden, gelecekte kopmak istedim. Uykunun o simsiyah, o en derin, en huzurlu bahçesinde bir süre kaybolmak istedim... Bedenimi, aklımı ve yüreğimi hiçliğin emrine vermek...